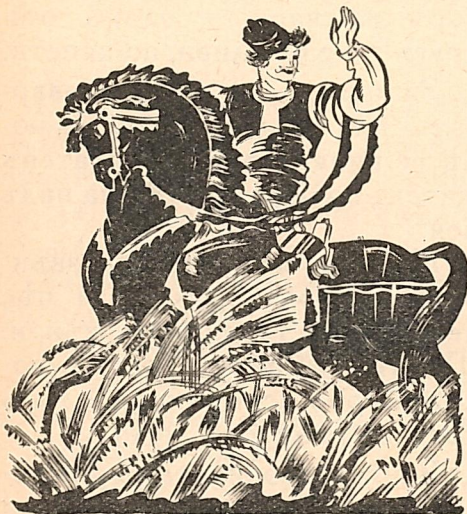

девойката, огледа поля и долини, провикна се:

— Дай ми, девойко, сърпаци, а ти само пѣй, азъ ще жъна зарадъ тебъ. — И скочи отъ коня, остави го край пѣтя, зашумѣ презъ нивата, втурна се къмъ девойката.

— Върни се, пѣтнико, конче ще ти избѣга! — изсмѣ се високо насреща му девойката.

— Нека избѣга, друго ще си купя! — изсмѣ се сжщо насреща момъкътъ и посегна да ѝ вземе сърпаци.

— Не ми взимай сърпаци, има единъ и за тебе, ей тамъ подъ крушата. Иди, вземи го и дойди да ни помагашъ! — усмихна му се девойката.

Взе момъкътъ сърпаци, развъртѣ се да жъне. Скоро настигна и замина другитѣ мом-

ци, върна се, почна пакъ отначало, пакъ ги стигна и замина.

Нивата бѣ ожъната преди да залѣзе слънцето.

Заобиколиха момъцитѣ девойката, дружно ѝ казаха:

— Избери си сега единъ отъ насъ!

— Не мога да си избира, защото всички сте работливи. Но ако искате непремѣнно да си избира — този ще бжде моятъ избраникъ, който найнапредъ ми донесе узрѣли дрѣнки отъ онзи дрѣвъ, който се аленѣ тамъ на върха на хълма. Тичайте! Азъ ще гледамъ оттукъ, и който се върне пръвъ — съ него ще дойда!

— Много е далече до тамъ, — каза единъ.

— Докато отидемъ и се върнемъ, ще се здрачи, а тебъ нѣма ли да те е страхъ да останешъ сама тукъ? — обади се другъ.

— Не се грижете, нѣма да ме е страхъ — усмихна се девойката.

Веднага се втурнаха шестимата. Остана непознатиятъ момъкъ.

— Защо не затича и ти съ тѣхъ? — попита го девойката.

— Тоя день жънахъ не за дрѣнки, а за тебъ. Ей сега ще